

BERLIN

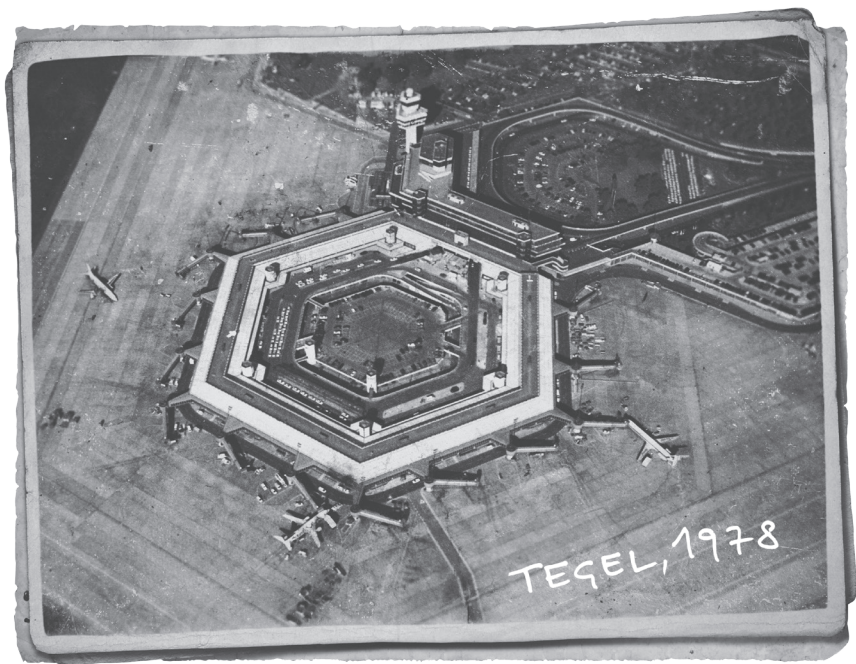
FOCURILE DIN TEGEL

Fabio Geda &
Marco Magnone

CORINT JUNIOR

*Ajunseră acolo unde se sfârșea insula
și o văzură așa cum era, fără vraja
mirajelor și a imaginației.*

William Golding, *Împăratul muștelor*

TEGEL, 1978

Aprilie 1978

1

— Veți continua să umpleți Pământul cu istorie și timpul cu viață, îi spusese părinții înainte să moară. Rostiseră aceste cuvinte ca să o consoleze. Sau poate ca să se consoleze.

— Nu cumva să lași amintirile să pălească. Niciodată. Nici măcar atunci când din ele va rămâne doar un fir de pânză de păianjen. Ne-am înțeles?

— Da, răspunsese ea.

— Promite-ne.

— Vă promit.

Fusese o vreme în istoria lumii când amintirea celor care rămâneau în viață dura ani, zeci de ani; întreaga viață a unei persoane care acolo, în Europa, în Germania, la Berlin, se încheia de obicei la bătrânețe, cu pielea ridată și părul cu alb.

În aprilie 1978, acea epocă era doar o legendă, o poveste de istorisit în jurul focului, seara, când oamenii se strângeau unii în alții.

Christa își trecu prin păr degetele murdare, care ieșeau din mânușile de lână fără degete: părul ei avea culoarea castanelor, iar ea se gândi că nu va albi niciodată, că nu va avea destul timp. De curând împlinise paisprezece ani și, cu această ocazie, Nora îi făcuse cadou o brățară cu pietre albastre găsită într-un apartament din Zehlendorf, erau niște pietre asemănătoare cu cea montată în medalionul

pe care Christa îl purta mereu la gât și care îi aparținuse mamei ei.

Era o noapte din acelea în care frigul arde buzele și obrazii, iar oamenii se întrebă dacă iarna va ține o veșnicie. Era înfășurată în pături cu miros de câine ud, de sudoare, de țărână și de cărbuni aprinși și-și purica smocurile de păr ca să prelungească o vreme acele gânduri: amintirea părinților, viața de dinainte, acel timp care nu mai exista.

Palatul era cufundat în tăcere. Se auzea răsuflarea fetelor adormite, clădirea care trosnea ca oasele unui animal bătrân și, de jur împrejur, întunericul din Pfaueninsel, insula pe care fetele de pe râul Havel o transformaseră în casa lor în primele luni ale lui 1976, când violențele de stradă deveniseră de nesuportat, iar tinerii dădeau frâu liber disperării în mod haotic. Nora, care împlinise de curând cincisprezece ani, și câteva colege din echipa de volei luaseră hotărârea de a căuta un loc izolat și ușor de apărut. Și ajunseseră pe Pfaueninsel.

Christa se întoarse pe o parte, băgă mâna printre păturile care țineau loc de saltea, găsi ceea ce căuta și duse obiectul la ochi, cercetându-l în lumina slabă a lunii: coperta unui disc din vinil. În mijloc, pe un fond negru, era desenul unei prisme care frângea o rază de lumină, transformând-o într-un curcubeu. În colțul de sus era o etichetă rotundă cu numele grupului, Pink Floyd, și titlul albumului, *The Dark Side of the Moon*.¹

Angela, fiica vecinilor, care stătea cu ea când tatăl și mama ei se întorceau târziu de la spital, o punea să-l asculte fără încetare, încercând să o convingă să abandoneze vioara, Bach și toată muzica aia de jale care pentru Christa, însă, era chiar dovada existenței lui Dumnezeu. Îi dăruise discul cu puțin înainte ca virusul să-și facă simțită prezența.

Christa scoase vinilul din copertă și-și trecu buricele degetelor peste striatiii; se gândi ce minunat ar fi fost dacă acea atingere ar fi fost de-ajuns ca muzica să pornească,

¹ *Partea întunecată a Lunii (n. red.)*

dat fiind că în acele vremuri, fără electricitate, nu mai era posibil să asculți discurile. Cunoștea câteva strofe pe de rost. Spre exemplu, cea din Time, când Richard Wright cântă: *Sunt sătul să stau întins la soare, stau acasă și mă uit la ploaie, tu ești tânăr și viața este lungă, și astăzi ai mult timp de risipit.*

O fredonă în întuneric.

În acel moment, în micul castel construit de Friedrich Wilhelm al II-lea al Prusiei, în punctul cel mai sudic al unei insulițe de pe Havel, numită Pfaueninsel, Insula păunilor, având cuvintele cântecului pe buze și cu trupurile calde ale Norei și ale micuțului Theo lângă ea, iată, în acel moment, preț de o clipă, Christa visă că poate să se ridice și să meargă să tragă cu ochiul prin ușa dormitorului la trupurile adormite ale părinților ei, cufundate într-un somn dulce.

Dar numai preț de o clipă.

Căci imediat urletul unui animal nocturn străbătu întunericul și încăperile palatului. Iar ea strânse discul la piept. Ca pe un scut.

2

— Ce-a fost asta? întrebă Wolfrun.

— Orice-ar fi, sper să nu ne întâlnim cu el, spuse Caspar. Apoi se întoarse spre cei doi copii care cercetau bucata de pădure care îi despărțea de apă:

— Le-ați găsit?

— De ce nu vine ea să le caute, dat fiind că ea le-a ascuns? întrebă băiatul slab și cu mersul târșăit, care se numea Bartholomäus și avea doisprezece ani, arătând spre Wolfrun, singura fată din grup.

Barth era îmbrăcat în negru. Toți patru erau înveșmântați în negru: fulare, căciuli, încălțăminte. Dacă ar fi fost ziuă, s-ar fi putut vedea crustele de jeg de pe pantaloni și geți, dar era noapte, și noaptea ascunde murdăria, chiar dacă nu împiedică răul.

— Și mai e și canceru' ăsta afară în noaptea asta. Băiatul suflă în pumn. Nu cumva am putea...

— Am putea să te aruncăm în Havel, Bartholomäus. Ca să vezi cât de rece este apa râului.

Wolfrun vorbise fără să se întoarcă, cu ochii îndreptați spre țărmul insulei Pfaueninsel, un kilometru pătrat de pădure în formă de căluț de mare. Își mișca degetele cu zvâcniri nervoase, ca și cum ar fi numărat.

Bartholomäus pufni și, bombănind, își cufundă din nou privirea în desișul de vegetație care îi uda gleznele și-i zgâria mâinile.

— Ai spus ceva? întrebă Wolfrun.

— Nu. Voiam să...

— Mi s-a părut că ai spus ceva.

— Voiam să întreb... unde le-ai lăsat? Mai exact, vreau să spun.

— Printre copaci.

Bartholomäus își dădu ochii peste cap și-și desfăcu brațele.

— Pe toți dracii, este o pădure, Wolfrun, o pădure... Sunt copaci peste tot.

Wolfrun zâmbi dând la iveală niște dinți albi, regulați; Avea ochii înguști ca două capcane de vânat.

— Într-adevăr, este o pădure, sunt copaci...

Caspar, cel mai mare din grup, la cei șaisprezece ani ai săi, cu pupilele atât de deschise la culoare, încât păreau albe, stătea retras, cu spatele sprijinit de un trunchi. Prinse cu degetele o furnică ce i se plimba pe ureche și o strivi. Încerca să păcălească gerul prin mici descărcări electrice ale musculaturii. O cercetă cu atenție pe Wolfrun și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă la moartea lui Chloe ea ar fi devenit șefa peste Tegel – aeroportul pe care, împreună cu o sută de copii și tineri de ambele sexe, îl ocupaseră după izbucnirea epidemiei. Din fericire, se gândi el, Wolfrun avea doar paisprezece ani și nimeni nu și-ar fi dorit să aibă ca șef o puștoaică de paisprezece ani. Mai ales una nebună de legat. Nici măcar cei din Tegel.

Își amintea cu mare exactitate prima dată când o văzuse: se bătea cu un băiat de șaisprezece ani pentru o conservă de fasole. La final, ea, care împlinise de curând doisprezece ani, pierduse fasolea, iar băiatul, jumătate de ureche.

— Iată-le, țipă dintr-odată Gotz, tipul solid cu fața mâncată de acnee, care mergea prin ierburile din pădure împreună cu Bartholomäus.

Se întoarseră cu toții.

Agită vâslele, ridicându-le deasupra capului.

— Dar sunt doar trei.

— Pe cea de-a patra o ai sub picior, cretinule, spuse Bartholomäus ajungându-l din urmă.

— Cretin? Eu, cretin? Cine a găsit vâslele? Ia zi! Vrei să-ți arăt cine este mai cretin dintre noi doi? Vrei să-i spun lui Wolfrun?

— Terminați, spuse Caspar desprinzându-se de trunchi. Ce v-a apucat? Parcă ați fi niște țânci. Își strâmbă buzele și rosti cu un glăscior ascuțit: „Vrei să-i spun lui Wolfrun? Vrei să fac ce-a spus Wolfrun?“ Aduceți vâslele aici în loc să pierdeți timpul. Nu am de gând să-mi petrec noaptea stând după copilul ăsta împielit. Să-l luăm și să plecăm. Avem două ore la dispoziție și vreau să ajung la căldură, lângă un foc.

— Ar fi trebuit să venim cu barca de la Tegel, spuse Bartholomäus. Știam eu că...

— În felul ăsta, Barth, ar fi fost mai simplu să te aruncăm în apă. Wolfrun se îndreaptă spre el cu pași iuți. Bartholomäus țâșni în spate, se împiedică de o rădăcină, căzu și se lovi la cot; simți o durere ascuțită în tot brațul. Fața i se schimonosi. Wolfrun îl depăși fără a găsi de cuviință să-i arunce măcar o privire. Îl ajunse din urmă pe Gotz și-i smulse vâslele din mână.

— Să mergem, spuse ea.

3

O pasăre, se gândi Christa. Trebuie să fie vreo specie de pasăre, poate un șoim. Ascunse discul, își trase pe cap căciula cu urechi și se băgă în pături, să se apere de frig. Își mișcă degetele de la picioare, ca să le încălzească. Glezna îi zvâcnea răspândind junghiuri de durere: în acea dimineață se lovise când mergea să adune lemne.

Prin geamul ferestrei observă o constelație; o recunosc și zâmbi: era centura lui Orion. Se gândi la tatăl ei. La acea seară de vară, la mare, când îi spusese povestea lui Orion. Îi povestise că era un uriaș creat din urina a trei zei: Jupiter, Neptun și Mercur. (Ea răsese și se rostogolise pe nisip, ținându-se cu mâinile de burtă.) Spusese că într-o zi cei trei zei – Jupiter, Neptun și Mercur – aflați în călătorie prin cine știe ce ținut, ceruseră găzduire unui țăran care trăia într-o cocioabă sărăcăcioasă. Țăranul îi luase drept niște călători obișnuiți și nu numai că-i găzduise, ci îi și ospătase cu mâncare și vin.

Atunci zeii îi spuseră cine erau și el, ca să-i cinstească, dădu fuga să sacrifice un taur. Ca să-l răsplătească, îi spusese că-i vor îndeplini o dorință, orice ar fi vrut, iar țăranul, după ce se gândi puțin, le ceru un fiu: nevasta lui moartă de curând nu-i dăruise nici măcar unul.

Zei îi porunciseră să aducă pielea taurului sacrificat și cu toții făcuseră pipi pe ea – așa îi spusese tatăl ei, cu o strâmbătură foarte caraghioasă, închizând ochii și încrețind din nas din cauza mirosului. Îi spusese țăranului să o îngroape în grădină și să nu o atingă timp de nouă luni. Când o scoase din pământ, după nouă luni,

înfășurat în acea piele găsi un copil. Pe care l-a numit Orion, de la urină.

Christa râse în întuneric, acoperindu-și gura cu mâna. Era o poveste inventată, dar era foarte frumoasă; într-una dintre seri va trebui să o spună și celorlalte fete.

Privi centura lui Orion unind stelele între ele cu un fir aurit imaginar, oftă și lăsă somnul să-i pătrundă în oase și să-i închidă ochii.

Fusese o zi obositoare.

Nora insistase să se ocupe de piciorul Juttei, de rana făcută de un porc mistreț. Ea ascultase. O curățase cât de bine putuse, folosind niște pensete ca să extragă toate părțile negre și infectate ce i se părea că nu aveau legătură cu carnea, apoi o bandajase cu feșe făcute dintr-o cămașă veche. Întrucât părinții ei erau medici, toți erau convinși că și ea se pricepea puțin la medicină și că, într-un fel sau în altul, era în stare să se ocupe de orice rană sau boală. Dar ea avea doar doisprezece ani când vorbise ultima dată cu părinții ei și sigur nu-i ținuseră un curs de prim ajutor.

Despre medicină știa puțin sau mai nimic. Dar când încercase să se fofileze, să spună că habar n-avea ce să facă, unde să pună mâinile, ei bine, lucrurile se înrăutățiseră. Adevărul era că se simțea mai vinovată dacă nu făcea nimic decât dacă se prefăcea că face ceva la care nu se pricepea. Iar celelalte fete, la urma urmei, preferau să creadă că ea chiar știa ce face decât să nu primească îngrijiri; căci dacă cineva are grijă de tine, chiar dacă nu face bine trupului, face bine sufletului.